

bruin wezentje, met witte vlekjes op den rug, roerloos en niet uit de omgeving te onderscheiden dan door geoefende oogen. Slechts het leven werd verraden door een trillend neusje en een zwak bewegende ademhaling.

Ik fotografeerde; instellend en vooruitschuivend met de gestadige vrees, het beestje te zien opspringen en wegvlugten. Maar niets van dat al gebeurde. Angstig draaiden de oogjes, maar de ledematen weigerden den hen nog onbekenden dienst.

Zacht gepraat drong tot mij door. Ik keek om. De jachtopziener was het met „mijnheer”. Een licht hoofdknikje als groet en ik drukte af. Vereeuwigd was het kleintje en niet lang daarna ook het ietsforschere broertje. Een blijvende herinnering zou ik hebben aan deze schoone schepseltjes, welke men in zoo'n prille jeugd zoo zeldzaam te zien krijgt. Even kwam de gedachte in mij op er één mee te nemen en op te fokken met een geit als moeder. Slechts even, want hier waren ze op hun plaats in die bosschen, beschermd door den jachtopziener, die den nacht door over ze waakte en ze 's morgens om vier uur zag wegtrekken met de moeder het kreupelhout in.

B. H. MOLANUS.

CITROENTJE EN DE SPEERDISTEL.

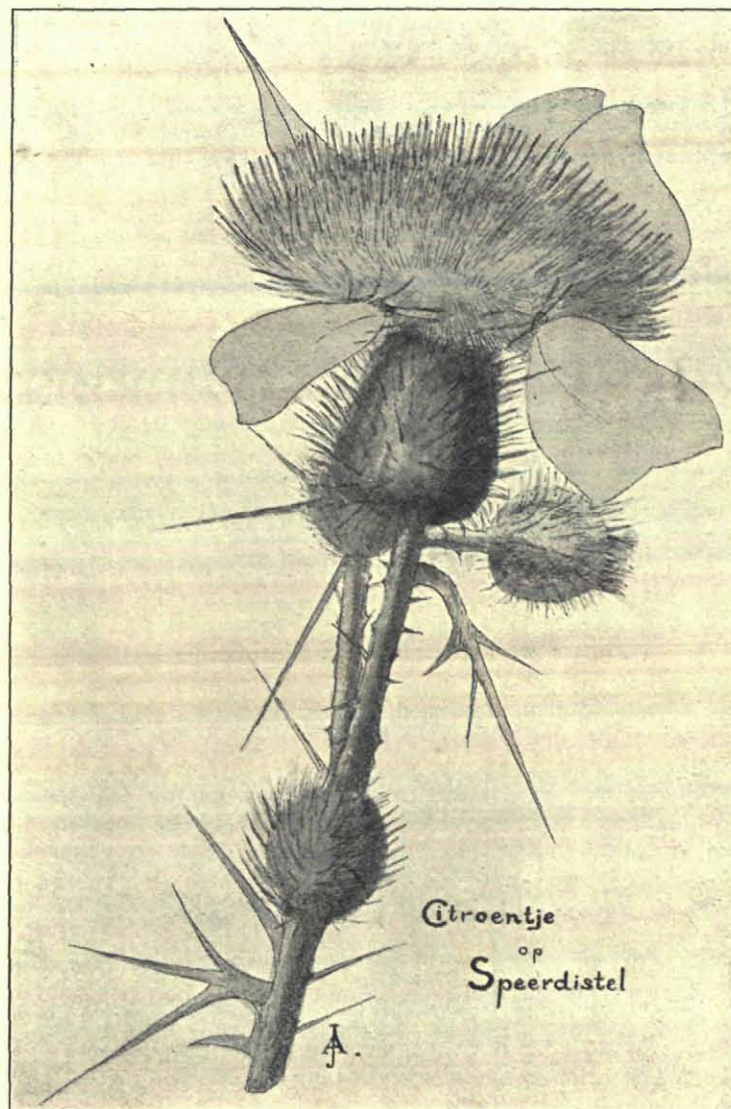
EEN van de mooiste boeken uit m'n bescheiden bibliotheek is Thijssse's „Omgang met planten”. Ik zeg dat niet, om bij onzen Redacteur in het gevele te komen en aldus meer kans te maken, dat mijn artikel zal worden opgenomen. Heusch niet! Zelfs als ik contra Dr. J. P. Thijssse stond en dat hem schreef, durfde hij dat in D. L. N. wereldkundig maken. Maar zijn boek is werkelijk mooi en wel voornamelijk hierom, dat het je brengt tot intensieven omgang met die nederige wilde bloemen, waar zooveel levensgenot het gevolg van is. (Hiermee hoop ik niets te kort te doen aan den heer Teepe met z'n prachtfoto's!) Er is maar één jammer bij! En wel dit: het moest niet bij dezen eenen bundel gebleven zijn. Of er moet een nieuwe druk van komen en dan uitgebreid met nieuwe opstellen, waarbij één niet mag ontbreken: een stuk over distels, want dat zijn mede van de meest heerlijke planten die er bestaan, al worden ze ook door de boeren en landbouwers als lastige elementen geweerd. Maar een lastige vrouw kan wel mooi zijn! En mooi zijn ze zeker. — Let maar eens op ze en neem eens een paar stukken er van mee naar huis. Zoo'n brok van een Speerdistel bijv. in een koperen of antiek blauwe vaas. Wat een rijke kleurenschilderij! Dat donkere, in de nerven wat oplichtende, groen der monumentaal gebouwde weerbare bladeren, het grijsgroen der regelmatig bestekelde egelomwindsels en het onbeschrijfelijk kleurige paars der bloempjes. Dit, gevoegd bij den regelmatigigen bouw der geheele plant is een voortdurende bron van genot.

Ik heb er heel wat van genoten. Als ik, minstens eenmaal in een jaar, naar den Zuiderzeedijk bij Spakenburg peddelde, om daar op m'n dooie gemak het gedoe gade te slaan van de mooie Distelvlinders (*Pyrameis cardui*) nogal schaars in ons land, als ze op de distels bezig waren met eieren te leggen of, wat later, pas geboren, juweeltjes van kleur en vorm de bloemen sierden. Maar het meeste heb ik dit jaar genoten van de distels in mijn bloemtuin vlak voor 't huis.

Als ik nu zeg m'n tuin, dan zullen eventueele bezoekers misschien beweren, dat ik had moeten zeggen tuintje, want het geheel is maar 8 bij 8 M. groot. Op deze 64 vierkante meters heb ik heel wat samengevoegd, dat allicht een veel grooter plek kon sieren, gekweekte en wilde soorten beide, zoodat ik zoo het gevoel heb, groot grondbezitter te zijn en daarom spreek van m'n tuin: 't Hangt alles maar af van appreciatie, nietwaar?

In dezen tuin zijn bij ongeluk twee distels verzeild gekomen, twee heel gewone Speer-

distels (*Cirsium lanceolatum*), die ik eerst niet had herkend en voor mogelijke nieuwe kennismaking bewaard had. Toen ze zich ontwikkelden, vond ik niettegenstaande hun plebejische afkomst toch aristocratische eigenschappen in ze en mochten ze blijven. Ik heb er geen berouw van.

't Is nu re helft Augustus en op de mooie zonnige dagen, welke deze maand ons helaas al te spaarzaam schonk tot nu toe, kunt ge me steevast in m'n bloemtuin vinden. Dat moet er af, al vragen de rijpende boonen in m'n moestuin achter en mijn vlijtig werkende huisvrouw nog zooveel van m'n tijd, een uurtje moet ik in m'n bloemtuin doorbrengen. En dan zit ik vaak bij de Speerdistel.

Die staat net, waar twee borders samenkomen. Op 't eene staan niets dan Dahlia's, die al flink bloeien. Op 't andere de laatste Margrietten tegen den donkeren achtergrond van Monnikskap, waarop zich natuurlijk hommels en nog eens hommels te goed doen. Want Monnikskap is toch over de heele wereld de hommelmelbloem par excellence?

Ik vermeld wat uitvoerig de standplaats van m'n distel om u duidelijk het belang te doen inzien van dat waar ik nu aan kom. Als ik, in navolging van, ik meen Heimans, maar dat weet ik niet zeker, de Monnikskappen hommelmelbloemen bij uitnemendheid noem, dan mocht ik nu de Speerdistel wel de citroentjesbloem noemen. Want er is geen enkel zonnig uurtje in Juli en Augustus geweest of er zaten een of meer prachtcitroentjes op. In het begin was er nog maar één bloeiend hoofdje en dat werd voortdurend bezocht door citroentjes. Op een keer zaten er vijf op, drie mannetjes en twee wijfjes, alle vijf even ongeschonden, alsof ze pas geboren waren, wat niet onmogelijk was. Wat een heerlijk kleurenplaatje was dat! De zacht witgroene wijfjes en gele mannetjes tegen het paars en grijsgroen van den distelknop. Ik kon niet nalaten het te teekenen. Schilderen zag ik geen kans toe. Nog geen tien procent had ik er van terecht gebracht, maar als aandenken moest ik er tenminste een schetsje van in mijn boek maken. Hier is het! Denk er de kleuren even bij.

Toen later de plant meerdere bloeiende hoofdjes droeg, vermeerderde het aantal bezoekers met den dag, zoodat ik er eenmaal 16 op telde. Een amateurfotograaf, die naast ons in pension was, waagde er een plaat aan.

Wat nu bij deze bezoeken het merkwaardigst was? Dit, dat de bloemen bijna uitsluitend en bij voorkeur werden bezocht door citroentjes. Wel kwam er van de talloos rondvliegende Kool- en Knollenwitjes een enkele op terecht, maar dat was een groote uitzondering en dan was het meest voor een oogenblikje. De vele hommels, die op Aconitum afkwamen, deden de distelbloemen wel en passant aan, doch lieten zich al gauw verleiden naar de Monnikskappen te trekken. Een bont Zandogje trok zich van de distels niets aan en scharrelde bij voorkeur op de Dahlia's. Atalanta en kleine Vos gaven de voorkeur aan Margrietten. Maar Gonopteryx rhamni voelde zich alleen thuis op Cirsium lanceolatum. Zóó thuis, zoo op z'n gemak, dat we de fraaie vlinders stuk voor stuk er af konden nemen, als plukten we bloemen.

En ieder citroentje, dat den tuin binnen kwam vliegen, vond al heel gauw den weg naar de honingpotten van Egypte, alias Cirsium. Bezochten ze eerst even een Dahlia of een Afrikaantje, binnen een straal van twee Meter werd steevast de Distel ontdekt en dan was er geen sprake meer van Dahlia of wat anders, dan was binnen twee seconden stellig de Distel gevonden. Dan werd de lange tong uitgestoken en honing gezogen van jewelste. Aan gevaar werd niet meer gedacht en ieder voorzichtig mensch zonder heftige bewegingen kon zooveel citroentjes plukken als hij wou.

Dag in, dag uit was dit schouwspel bij mij te zien. En nog wel meer op dit gebied! Ik geloof, als we onze aandacht eens gaan bepalen op dit vraagstuk: Welke bloemen geeft een of andere vlindersoort de voorkeur, dat we dan nog wel interessante aantekeningen kunnen maken.

Ik zag bijv. ook, dat de Dennenpijlstaart liefst mijn Anjelieren bezocht en Thecla ilicis Sedum reflexum. Evenwel daar weet ik nog niet genoeg van.

Maar van citroentjes op Speerdistel weet ik het zeker. Even zien, voor 't opstel weggaat, hoeveel er nu opzitten! ... Negen! Een klein geaderd witje probeerde even, maar ging niet tot zuigen over. Één van de citroentjes vloog op, dartelde wat boven de Dahlia's maar keerde toch weer terug op Cirsium lanceolatum! —